

Prædiken til 2. søndag efter påske

Joh. 10, 22-30

Helt ærligt, så vil jeg gerne indrømme, at jeg ikke ret tit er til rockkoncerter. Sådan rigtig store koncerter. Med store kanoner. Så jeg ved ikke rigtig, hvordan det foregår.

Lidt hører man da hist og her og kan læse sig til også. Vist noget med, at der siges – eller nok snarere råbes: ”Er I der?” Og den brøllende menneskemængde råber ”Ja”. ”Er I med mig?”, kan det vist også lyde. Og der råbes ”Ja” igen.

Det lyder jo meget uskyldigt. Og er det vel også.

Og dog er der gennem tiderne råbt og skreget fra bannerførere og vækkelsesprædikanter de markante ord: ”Er I med mig?” Underforstået, at hvis I ikke er det, så er I direkte imod mig. Og skal muligvis bekæmpes. Så når de store folkeførere har råbt og skreget ”Er I med mig?” så har det sjældent fungeret som et festligt signal til verden.

Tværtimod har det gang på gang vist sig at være et krigssignal, fordi det der altså også siges med ordene er: ”Hvis du ikke er med mig, er du imod mig og skal bekæmpes”.

Også i dagens tekst lader evangelisten Johannes spørgsmålet lyde fra Jesus: ”Nogen tror ikke, og andre tror. Og de sidste skal ikke gå fortabt. Er I med mig eller ej?”

Og i det hele taget: Giver det overhovedet mening at forsøge at dele vores verden sådan op i troende og ikke troende? Som troen er noget, vi kan vælge til eller fra – noget vi kan beslutte os for, hvorefter den vil være en fast bestanddel af vores åndelige tilstand.

Det hele skal være så effektivt som muligt i vor moderne tid. Især i økonomiske krisetider skal der effektiviseres. Og også på det åndelige område: mennesker vil have et klart bevis for, om Gud er Gud, så vi en gang for alle kan afgøre os for, om det hele nu også er værd at gå ind i.

Om vi så at sige får noget ud af det. Eller om vi nu får nok ud af det. For at tilslutte os. For at være med. Kan det løbe rundt, som man vist siger nogle steder.

Men Gud er ikke en facitliste, og vores opgave er ikke at lære en facitliste udenad. Gud er den levende Gud, der kræver os helt og fuldt. Uanset om det nu kan nytte eller ej.

Jesus optræder i teksten som den gode hyrde. Den gode hyrde, der vejleder sin hjord og sørger for dem.

I vor moderne tid, er vi også i høj grad omgivet af gode hyrder. Folk, der vil os det så godt, og derfor kommer med et hav af gode

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 329. 117. årgang
April 2016
ISSN 0901-2214

råd. Du bør nok gøre sådan og sådan; hvis du vil leve et godt liv, så skal du leve sundt, dyrke motion og så videre og så videre.

Og vi vil gerne præge andre mennesker, fordi vi jo selv mener, at vore meninger er de rette. Så i virkeligheden er det vel ofte sådan, at det er os, der løber rundt og råber: Er I med mig?

På alle mulige områder. Og vi er jo omgivet overalt af gode hyrder, gode rådgivere, som de hedder i dag. Folk, som ved bedre, end vi andre.

Gode hyrder. Javist så. Men der er en verden til forskel på alle mulige slags gode hyrder - os selv iberegnet, og så Ham, som om sig selv sagde: "Jeg er den gode hyrde".

Den gode hyrde. Og vi er fårene. Ikke som et skældsord, men tværtimod som et adelsmærke.

Det kan sagtens være, at vi kommer ud for noget, som vi ikke helt kan overskue, som gør os modløse, triste og måske forfærdede også.

Men uanset hvor afmægtige eller fortabte, vi kan føle os, så skal vi dog aldrig fortvivle. Hyrden er med os alle dage indtil verdens ende.

Hyrdemotivet er et gammelt billede, som vi også kender fra Det gamle Testamente, sådan som vi hørte det fra altret i Salme 23 for lidt siden.

"Herren er min hyrde, jeg lider ingen nød", er den kendte og elskede indledning til salmen.

Det moderne menneske kommer så måske igen med alle de såkaldte fornuftige spørgsmål: "Jamen, jeg savner da både det ene og det andet - eller der er i hvert fald meget,

jeg kunne ønske mig. Men det hedder jo i salmen: Jeg lider ingen nød. Jeg mangler intet".

Dog er det sådan i det kristne univers, at uanset hvor meget man end føler, man savner af det ene eller det andet, så lyder forkyndelsen, at det kristne menneske, den døbte dog intet savner.

For salmen udtrykker nemlig dette, at Gud er med mig og med dig alle dage indtil verdens ende.

Meget kan vi måske savne, men den almægtige Gud og hans nåde, barmhjertighed, tro og tillid til os skal vi dog aldrig mangle. Og det er og vil altid være hovedsagen for det kristne menneske.

De, der "hører min røst, ... skal aldrig i evighed gå fortabt, og ingen skal rive dem ud af min hånd", siger Jesus. Livet har vi fået skænket af Gud den almægtige. Og vort sprog afslører for os, at sådan er det.

Ingen ringer vel eller skriver rundt, at nu er det barn, som vi har produceret altså ankommet. Og barnet har den og den DNA-profil.

Næ, vi ringer og skriver og fortæller, at vi har fået et barn, at vi er blevet forældre. For ved de helt store begivenheder i menneskers liv er vi ude over vor egen forstand og fornufts grænser. Da bruger vi gave-sproget: Vi har fået, vi er blevet de lykkelige forældre.

Og alt det har ganske enkelt at gøre med Ham, som om sig selv kaldte sig Den gode Hyrde.

"Hvor længe vil du holde os hen?" spørger jøderne Jesus. "Hvis du er Kristus, så sig os det ligeud".

Det er egentlig et mærkeligt spørgsmål, for han *har* jo sagt det. Hans gerninger *har* vist

det, men de spørger alligevel.

De spørger alligevel, for det svar, som de har fået, er de ikke tilfredse med.

Festen for genindvielsen af templet er tiden. Festen til minde om dengang frihedskæmperen, Judas Makkabæeren, smed den syriske besættelsesmagt ud af landet og rensede templet, så det igen blev muligt at være sig selv og bringe rette ofre.

Nu var landet igen besat - denne gang af romerne. Og nu ønskede jøderne sig så, at Kristus skulle være en ny, stærk konge, som ville lede folket i kamp mod undertrykkerne, mod besættelsesmagten.

Det ville jo være så dejligt at komme af med de romere. Det ville også være dejligt at have en stærk leder, som kunne samle dem i enighed, så hvis bare han ville rejse oprørets fane, så ville de hjertens gerne tro på ham og følge ham.

Kan vi følge jøderne i deres spørgsmål til Jesus? Er det også sådan, at vi skal give en hånd med, når Gud skal sætte sig igennem? Giv blot et tegn, så skal vi være der.

Jøderne har slået ring omkring Jesus, som en flok truende ulve, og de forsøger at bevæge sig ind på ham. De lokker, og de truer: 'Sig os nu ligeud, hvad vi vil høre'. Og så får de svaret: "I hører ikke til mine får", 'for I vil ikke høre på, hvad jeg siger'.

Og det er bestemt ikke noget uskyldigt svar. For det betyder, at enten er de fortabte, eller også er de ulve. Når Jesus siger, at han er hyrden, så begynder de så småt at forstå, at han regner sig selv som Gud.

Der er vel ikke noget at sige til, at jøderne dengang og jøderne i dag ikke ville høre på Jesus. For han svarede ikke til, hvad de for-

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

ventede. Og de havde ofte nok mødt folk, som påstod både det ene og det andet om sig selv.

For os er der *påskén* til forskel. Vi ved om ham, som kaldte sig den gode hyrde, at han selv gik foran hele vejen. Vi ved, at han ikke blot var den gode hyrde, nej, han var også selv lammet, som gav sig selv for at frelse sin hjord. Kristus er den gode hyrde, men Kristus er også i vores kristne verden Det Guds Lam, Som Bærer Verdens Synd.

Nu er han ethvert kristent menneskes hyrde. Og ethvert kristent menneske bør derfor lytte til hans ord. Lytte til, at han er med det enkelte menneske fra nu af og til evig tid. Uanset hvordan det menneske nu engang har det, ser ud og opfatter sig selv. Og især uanset hvad andre skulle mene om den sag. I medgang og i modgang er Kristus med os.

Det fik vi hans ord for i dåben, da vi selv blev døbt. Og det får vi igen at høre om lidt, når der skal døbes to små menneskebørn - børn, som er en Guds gave til forældrene og til alle.

Kristus. Jo, så sandelig er vi med. Vi kan slet ikke lade være med at høre ham til, lytte til ham, og så med Grundtvigs ord, gå ud ”at gøre gavn, som Gud det vil, på allerbedste måde”. I dag, i morgen og alle dage.

Amen

Knud Erik Kristensen

Kølstrup

Salmer:

10, 664, 168, 667, 11